

Václav Barta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

Václav Bárta

ZVÍŘÁTKA ZE ZOO

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8334. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Redakce textu Lucie Švecová

Korektury Veronika Hrabánková

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2022

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2022

ISBN 978-80-271-4657-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-3414-4 (print)

Obsah

Předmluva	7
Bizon	11
Dikobraz	15
Gorila	19
Hroch	23
Klokán	27
Krokodýl	31
Lachtan	35
Lední medvěd	39
Panda červená	43
Tygr	49
Pelikán	53
Slon	57
Surikata	61
Vlk	65
Zebra	69
Žirafa	75

Předmluva

Nejdřív vám musím vysvětlit, jak jsem se naučil řeč zvířat.

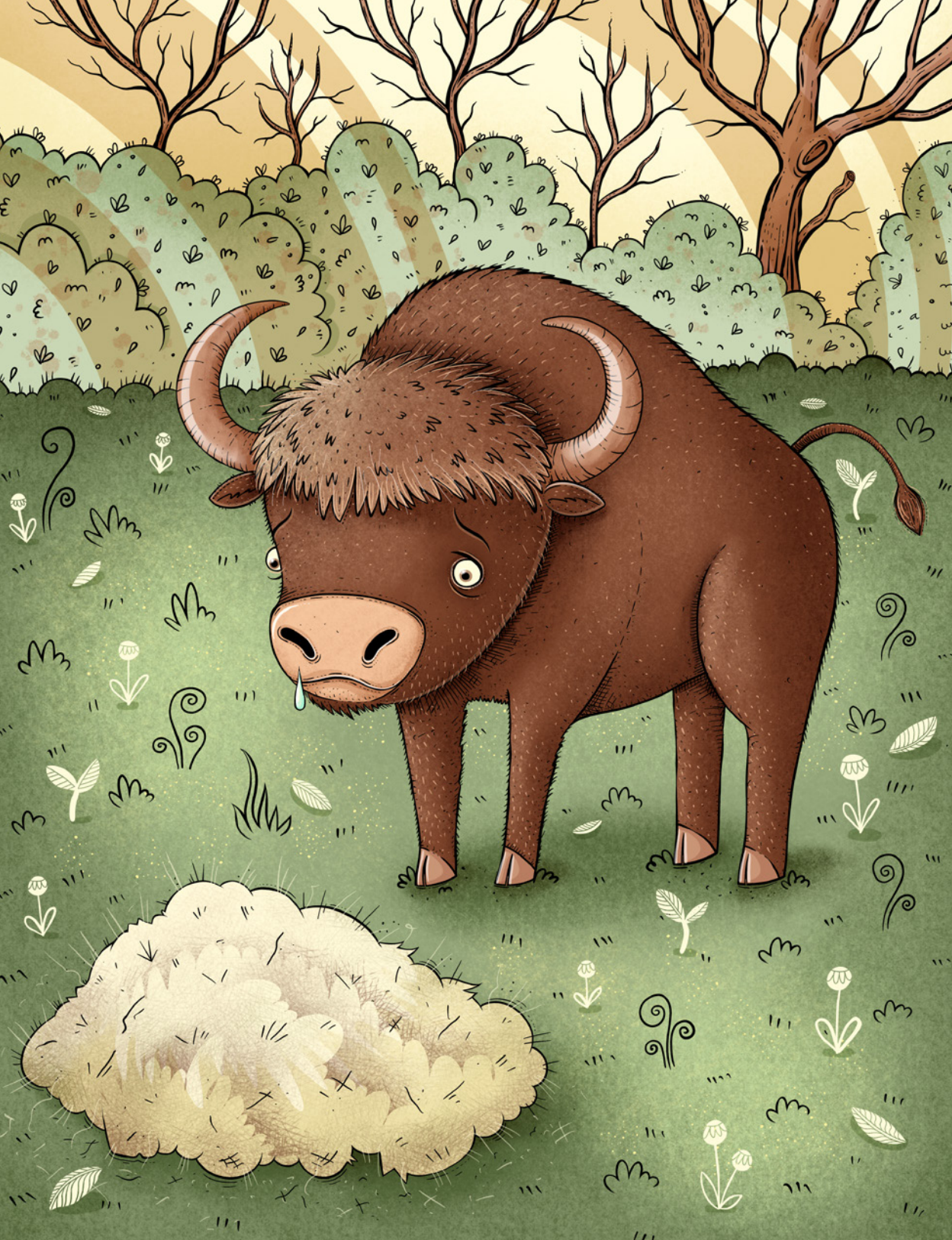
Začalo to, když jsem si začal rozumět s Alíkem. Alík je náš pes a známe se už skoro od narození. Svoje narození si moc nepamatuju, ale jeho moc dobře. Už jako s malým štěňátkem jsem si s ním užil spoustu legrace. A sem tam mě i poslechl. Třeba když jsem mu řekl, že dneska nemá čůrat na koberec. Nebo nezvrhnout kočce misku s mlíkem. S kočkou jsme si rozuměli střídavě, ale s Alíkem to šlo čím dál líp. Byli jsme kamarádi. Stačilo mu říct, co má udělat, a on to udělal. Na moje „podej pac!“, podal pac, na „slez z toho gauče!“, slezl někdy z gauče. Brzy začal i mluvit. Někdo by řekl, že štěkal, ale já jsem té jeho psí řeči rozuměl. Štěknul, že chce jít ven nebo podrbat za uchem. A já už jsem věděl. Pak jsem začal rozumět i slepicím na dvoře.

Stačilo vzít miskou se zrním, zavolat „puta, puta“ a hned bylo mezi námi jasno. Nebo když jsem seděl na kozlíku kočáru, stačilo zavolat na pár koní třeba „hyjé!“ a hned jsme všichni tři věděli, která bije.

V zoologické zahradě jsem si nejdřív popovídal s papouškem. Takový papoušek je někdy pěkně upovídáný. To jistě víte. Pak jsem se dal do rozhovoru s opicemi a řekl jim, o co mi jde. Promluvil jsem na ně znakovou řečí. Opice se začaly po mně opičít a já se opičil po nich. Nakonec jsme si výborně rozuměli. A proč by ne. Jsme přece z jednoho rodu. Opice a papoušek pak šířili po zoo, že je se mnou řeč. A postupně jsem si začal rozumět i s dalšími zvířaty. Takže se z nás stali kamarádi a oni mi pak vyprávěli historky. No, a ty jsem pak zapsal do téhle knížky...

Řeknete si možná, že jsem měl štěstí. Že se to jen tak každému nepovede. A víte, že já si to nemyslím? Může se to podařit každému. Chce to jenom chtít,

nedat na lidské řeči a vytrvat. To máte podobné, jako když se chcete naučit jezdit na kole. Moc vám to nejde, víc padáte, než jezdíte. Často si natlučete kolena. Vám to ale nedá a znovu nasednete. Pak se na chvíli rozjedete. Držíte i balanc, protože máte vzadu dvě kolečka navíc. Po čase vám ta kolečka navíc začnou vadit. A tak si pořídíte pořádné, velké kolo. Zas to zkoušíte a zas padáte. Ale den po dni je to lepší. Až jednoho krásného dne šlápnete do pedálů a jedete! Splnilo se vám to, po čem jste tak dlouho toužili!

Bizon

V ohradě hned vedle hromádky se senem stál statný bizon. Seno krásně vonělo, ale on si ho nevšímal a smutně koukal.

„Copak, chlapče?“ řekl jsem mu. „Taková dobrota a tobě to nic neříká?“

„Říká nebo neříká,“ odpověděl bizon. „Proč se mě ptáš? Jako bys čekal, že si s tebou budu povídat. Jak bych si s tebou mohl povídat, když mi nebudeš rozumět?“

„Ale já ti budu rozumět,“ řekl jsem bizonovi. „Já totiž rozumím řeči zvířat. To mi klidně věř.“

„To ti klidně nevěřím,“ řekl zase bizon. „Řekni na mou duši, na psí uši, na zaječí nohy, na bizoní rohy!“

A co si myslíte, že jsem mu řekl? No, na mou... Jen to se mnou dořečnete.

A hned byla s bizonem jiná řeč.

„Tak já ti povím, proč mi nechutná. Protože jsem na-styd-lý, říkám ti to po slabikách, abys tomu

rozuměl. Dohromady a vcelku jsem nastydlý, mám rýmu, kašel a bolí mě v krku. A smutně koukám, protože jsem zůstal sám. Kamarádi bizoni nejdou na krok ven, ani nevystřčí rohy. Bají totiž rýbu ještě bédší než já. Stojí, chrchlají a nezatroubí. A to jsme dneska měli mít velký koncert nazvaný Bizoní jaro. Už jsi někdy slyšel troubit stádo bizonů?“

„To jsem tedy neslyšel,“ řekl jsem popravdě.

„To bych ti tedy přál slyšet troubit naše předky v amerických prériích. Tady v zoo by ti mohlo zatroubit pět bizonů. Ale v amerických prériích nás bývaly tisíce, statisíce, miliony... Ale to už je dávno pryč... No, nekoukej na mě,“ pokračoval můj známý bizon. „Chceš náš koncert zachránit? Tak vyšli do světa zprávu o stavu bizonů v naší zoologické zahradě. A uvidíme, kolik máš fištrónu, aby ta tvá zpráva za něco stála.“ A odešel s hlavou sklopenou, ale se vzpřímenými rohy za svými nastydlými kamarády.

A já posílám tu zprávu:

Bizoni nevědí co by,
chrchlají a nezatroubí.
Odhodlá se někdo k tomu,
projít v Praze pěší zónu,
koupit v krámu pozouny
pro chrchlavé bizony?

Dikobraz

Je to historka pěkná. Ale řekl bych, že trochu přitažená za vlasy. Tedy, vlastně spíš za bodliny. Dikobraz má totiž místo vlasů bodliny. A ty jsou, a to vám vyslabikuji, v našem povídání nej-dů-le-ži-těj-ší.

Můj známý dikobraz měl známého. Taky dikobraza. „Narodili jsme se v rovníkové Africe,“ takhle jednou začal vyprávět. „Jako malé kluky – tedy dikobrázky – nás moc bavilo chodit jednou nohou po rovnoběžce rovníku a druhou po savaně. Jako to baví vaše kluky jednou nohou po obrubníku a druhou po cestě... No jo, to už je ale dávno. Vyrostli jsme, mě osud zavál sem k vám do zoo a můj kamarád zůstal doma, v Africe. A teď si představ,“ pokračoval dikobraz, „že včera k nám do zoo přišla jedna dikobrazka od nás. A jak jsme si tak povídali, přišla řeč na mého kamaráda z mládí. A co bys určitě neřekl, ona ho zná!“

„Tvůj kamarád se nám oženil,“ řekla a začala se smát. „A ty se jistě taky nasměješ,“ dodala a pak spustila: „Tvůj kamarád si dal jednou před večerem velkou porci zkvašeného avokáda. A jak mu z toho bylo veselo, vzpomněl si, jak jste v noci chodili po rovnoběžce rovníku. Šel si to znovu zkusit. Ale v té tmě narazil na jednoho dikobraza, co šel proti němu. Vidět moc nebylo a ke všemu to zkvašené avokádo... Zkrátka došel k přesvědčení, že ten jeden je jedna. A je pěkná jako obrázek. Trochu mu přišlo divné, že té dikobrazce chybí bodliny. Ona mu ale řekla, že je vystřílela na dotěrné dikobrazy. On se ale bát nemusí, protože se jí líbí. A tak se dikobraz zamiloval. A chvíli nato požádal tu noční krasavici o pacičku. A protože dikobrazi nemají faráře ani obecní úřad, bylo dokonáno.

Po veselce ženich dikobraz se svou nevěstou dlouho vospával.

Navečer chtěl představit noční krasavici rodině. Avokádo vyprchalo a milý dikobraz se nestačil divit.

Nevzal si za ženu dikobrazku bez bodlin. Vzal si jezevce. Tedy jezevčici... No, aspoň že tak.“

A teď běhají po rovníku hubatá dikobrazčátka a prozpěvují si:

„Dikobraz má dikobrazku,
sliboval jí věčnou lásku.

Dikobrazům z rodiny
zježily se bodliny.

Přijde jim ten dikobraz,
že byl pěkně pod obraz.“

Gorila

Gorily jsem znal jenom ze školy a trochu z vyprávění. Věděl jsem, že jejich domov je v lesích ve střední Africe, že umí šplhat po stromech, ale dovedou chodit i po zemi. A někdy dokonce po dvou jako lidi.

Když se mi stalo, že jsem začal rozumět řeči zvířat, napadlo mě, že bych si mohl s gorilami popovídat. To bych se pak o nich dozvěděl věci, které jen tak někdo neví. A možná ani pan učitel ve škole, který ví všechno. Zapsal bych si to do notýsku a dostal bych jedničku s hvězdičkou.

V zoologické zahradě mají gorily svůj vlastní dům a říkají mu pavilon. Má velká okna bez záclon, takže je do něj vidět. Je vidět, jak si tam gorily hrají, lezou, šplhají, dělají kotrmelce a dovádějí jako malé děti. A dokonce vozí svá mláďata na zádech. A přitom lezou po čtyřech, což se u lidí tak často nevidí. Přes sklo za nimi nemůžete, ale když na ně přes něj děláte opičky, tak se po vás ty opice opičí.

Vedle pavilonu mají výběh, kam si nikdo jen tak netroufne. Ale já jsem si troufl. To byste nevěřili, jakou měl ten největší gorilák radost, když zjistil, že mu rozumím a můžeme si spolu povídat. Probrali jsme gorily i lidi, drželi jsme se kolem ramen, pak kolem krku a byl bych možná dostal i pusou. Ale na tu už nedošlo, můj gorilák si zapomněl vyčistit zuby. A právě když jsme se tak hezky skamarádili, vešel do výběhu o-šet-řo-va-tel s obědem. Radši to zase slabikuji. Schoval jsem se za kamaráda gorilu. Vyšlo to, ošetřovatel mě neviděl.

Měl jsem už pěkný hlad. A když jsem uviděl ty krásné banány k obědu, byl bych snad i s tou pusou souhlasil. Ale to jsem si dělal marné chutě. Můj gorilí kamarád mi o gorilách řekl spoustu věcí. Ale že se gorily o jídlo nikdy s nikým nedělí, to mi říct zapomněl. A tak jsem si do notýsku zapsal básničku o gorile:

Při krmení gorila
není dvakrát zdvořilá.

Nenasyta gorilí
slupne oběd ve chvíli.
Potom dělá cukrbliky
na děti a návštěvníky.

